

Ανακομιδή Λειψάνων του π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου (video)

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

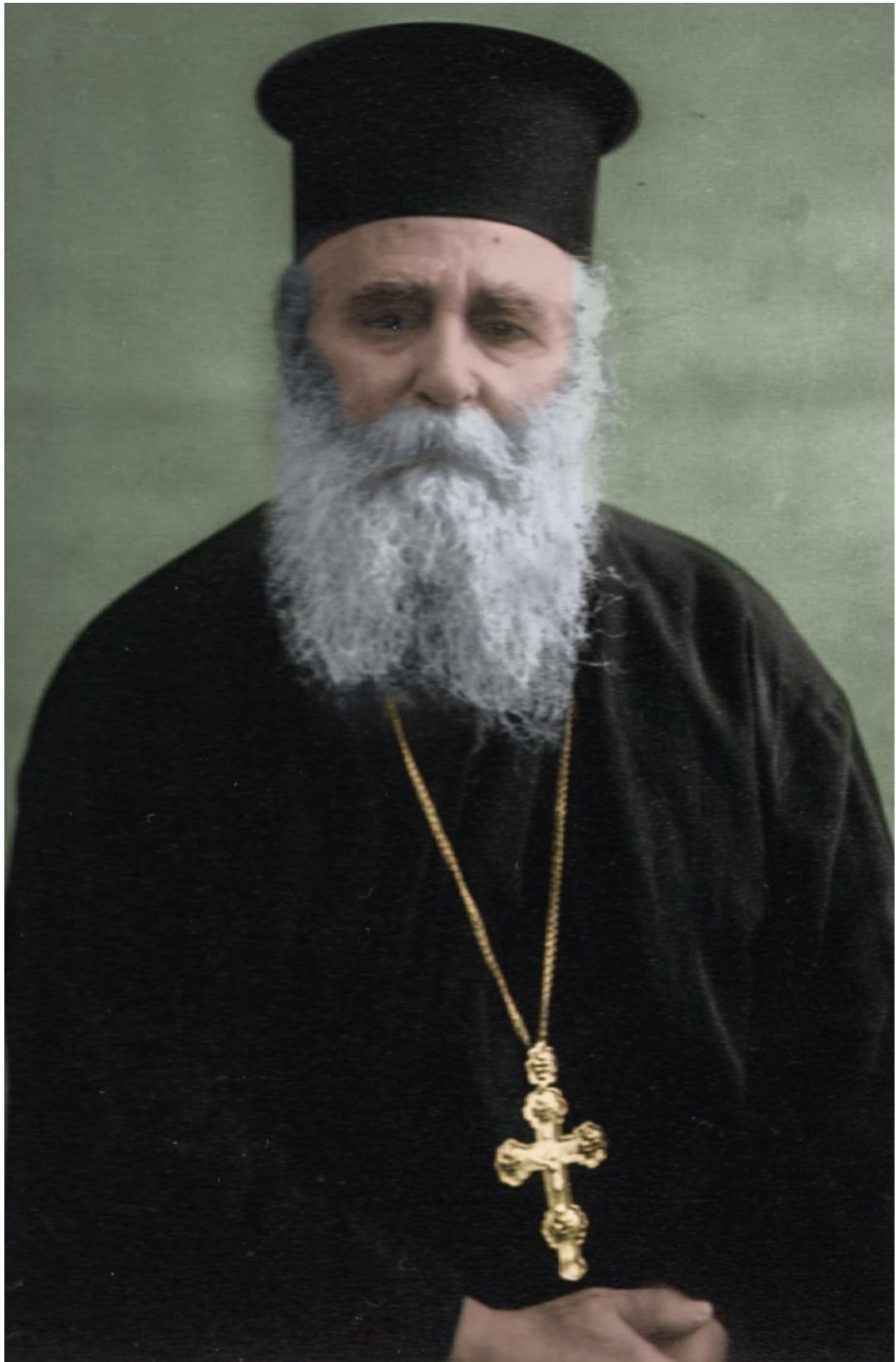
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

Πενήντα χρόνια συμπληρώνονται ἔφετος ἀπό τίς 30 Ἰουνίου 1964, ὅταν ἄφησε τόν μάταιο τοῦτο κόσμο ὁ αἰόδιμος διδάσκαλος καί πνευματικός πατέρας τῶν Πατρῶν, Ἀρχιμανδρίτης π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος, ἡ ὀσιακή μορφή τοῦ ὁποίου παραμένει ζωντανή στίς καρδιές τῶν εὐσεβῶν Πατρῶν, καί ἔτσι πιστεύομε θά παραμένῃ, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Σύμπας τότε ὁ Πατραϊκός Λαός, μέ δάκρυα στά μάτια καί μέ τά ἄνθη τῆς εὐγνωμοσύνης του, προέπεμψε στήν αἰωνιότητα μέ ὕμνους καί ᾠδές πνευματικές, ἀπό τόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς πόλεώς μας, τόν ἀκάματο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, τόν διαπρύσιο κήρυκα τῶν ἱερῶν ἀληθειῶν, τόν θερμουργό καί ζηλωτή κληρικό, πού ἀνεμόρφωσε πνευματικά τόν τόπο καί ἐγλύκανε μέ τήν ἁγία παρουσία του καί τούς πατρικούς του λόγους τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Κληρός καί Λαός, πρεσβύτεροι μετά νεωτέρων, συνώδευσαν στήν τελευταία ἐπί γῆς κατοικία του, τόν καλό ποιμένα, τόν ἀνεπανάληπτο πνευματικό, τόν ἀπαστράπτοντα ἀδάμαντα, τόν ἀκάματο, μαχητικό καί ἐνάρετο, ἀγωνιστή κληρικό, τόν πλουτιστή τῶν πενήτων, τῶν ὀρφανῶν τόν προστάτη, τόν ὁδηγό τῶν νηπίων, «τῶν ἀρνίων τοῦ Χριστοῦ», ὅπως συνήθιζε νά τά ἀποκαλῆ ὁ ἴδιος, τόν ὀραματιστή κοινωνικό ἐργάτη, τόν εὐγενῆ, τόν σεμνό, τόν ἀπλοῦν καί ἀνεξίκακο Λειτουργό τοῦ Ὑψίστου.

Πενήντα χρόνια μετά, Κυριακή 29 Ἰουνίου 2014, ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, ὅλοι θά εἴμαστε ἐκεῖ, στόν τάφο πού φυλάσσει τά Λείψανα τοῦ π. Γερβασίου. Στίς 5:30 τό ἀπόγευμα, θά τελέσωμε τόν Ἑσπερινό στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, στίς Κατασκηνώσεις τῆς Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς στά Συχαινά, πού ὁ ἴδιος ὁ ἀοίδιμος Γέροντας ἴδρυσε, καί ἐν συνεχείᾳ μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐχή τοῦ μακαριστοῦ καί πολυσεβάστου πατρός, θά προβοῦμε στήν ἀνακομιδή τῶν Λειψάνων του.

Τοῦτο εἶναι χρέος μας ἱερό πρὸς τόν ἡγιασμένο τοῦ Θεοῦ θεράποντα, τόν π. Γερβάσιο, εἶναι ἀπότιση φόρου τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν μεγάλο αὐτό εὐεργέτη τῆς Πατραϊκῆς κοινωνίας.

Σᾶς καλῶ καί σᾶς προσκαλῶ ὅλους σέ αὐτή τήν εὐλογημένη τελετή καί ἅγια ὥρα, ὥστε νά ποῦμε γιά μία ἀκόμη φορά «εὐχαριστῶ» στόν π. Γερβάσιο καί νά ζητήσωμε τήν εὐχή του.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα, Δευτέρα 30 Ἰουνίου, θά τελέσωμε τήν Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῶν Κατασκηνώσεων καί ἱερό μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ καί ἁγίου Γέροντος.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καί ὥρα 7:30, στόν ἴδιο χῶρο, θά τελεσθῆ Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός καί θά ἀκολουθήσῃ ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στήν ζωή τοῦ π. Γερβασίου.

Πιστεύω ὅτι θά ἀκούσετε ὅλοι αὐτό τό σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας καί θά συναντηθοῦμε στόν χῶρο τῶν Κατασκηνώσεων τοῦ π. Γερβασίου, γιά νά ἀσπασθοῦμε τά ἡγιασμένα Λείψανά του.

Νά ἔχωμε τήν εὐχή του.

ΙΕΡΟΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ

Πενήντα χρόνια μετά τήν κοίμησή του, ἡ Πάτρα ἀσπάσθηκε τά Λείψανα τοῦ ἡγιασμένου «Παπούλη» της, τοῦ π. Γερβασίου (Παρασκευοπούλου), τοῦ διδασκάλου καί πνευματικοῦ της ὁδηγοῦ. Τοῦ λαμπροῦ κληρικοῦ μέ τό ἀδαμάντινο ἦθος, τοῦ ἐναρέτου, τοῦ ἀκαμάτου καί ἀσυμβιβάστου ἱεροκήρυκος, τοῦ παπᾶ τῆς φτωχολογιᾶς, τοῦ προστάτου τῶν προσφύγων, τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων στήν Ἑλλάδα.

Πενήντα χρόνια μετά, ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Χρυσόστομος εὐλόγησε μέ τήν τιμία κάρα τοῦ ἁγίου Γέροντος τόν Λαό τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως τῶν Πατρῶν, παρουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ.κ. Ἐφραίμ, Κηθύρων κ.κ. Σεραφεῖμ, καί Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ.κ.

Ἱερεμίου, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν στίς συγκινητικές λατρευτικές ἐκδηλώσεις.

Πλῆθος Κληρικῶν καί Μοναχῶν καί πλήθη Λαοῦ ἔρναναν μέ δάκρυα καί μύρα καί ροδοπέταλα, τά Λεῖψανα τοῦ «Παπούλη» τῆς Πάτρας, καί ἐπανέλαβαν ὅ,τι σύμπας ὁ Λαός ἐκραυγᾶσε κατά τήν ὥρα, τῆς Ἑξοδίου Ἀκολουθίας του τήν 1η Ἰουλίου 1964: «Εἶναι Ἄγιος!».

Συγκλονιστικό τό κήρυγμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἐσκιαγράφησε μέ λόγους μοναδικούς τήν προσωπικότητα τοῦ ἱεραποστολικῶς ἐργασθέντος καί ὀσιακῶς τελειωθέντος π. Γερβασίου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε μικρό παιδί, πάμπτωχο καί πονεμένο, ἀπό τήν Ἀρκαδία γιά νά δώσῃ τά πλούτη καί τά βάθη τοῦ πνεύματος στόν Πατραϊκό Λαό καί νά φύγῃ πάλι πάμπτωχος γιά τήν οὐράνια πατρίδα.

Τά Λεῖψανα τοῦ π. Γερβασίου τοποθετήθηκαν σέ εἰδική Λειψανοθήκη ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῶν Κατασκηνώσεων στά Συχαινά τῶν Πατρῶν, τόν ὁποῖο Ναό ἐκεῖνος ἔκτισε καί τίς ὁποῖες κατασκηνώσεις ἐκεῖνος ἵδρυσε.

Ἐπισυνάπτεται τό κείμενο τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

(29/6/2014)

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

«Καί τήν ράβδον... λαβέ ἐν τῇ χειρί σου καί πορεύσῃ... καί πατάξεις τήν πέτραν, καί ἐξελεύσεται ἐξ αὐτῆς ὕδωρ, καί πίεται ὁ λαός» (Ἑξοδ. 17, 5-6).

Δοξολογίαν ἀναπέμπομε σήμερον πρός τόν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἐχάρισε στόν Ὁρθόδοξο Λαό του, ἄνδρα πλήρη πνεύματος καί χάριτος οὐρανοῦ, ὅστις ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἔλαμψεν ὡς ἀστήρ καί λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν τῆς τοῦ Κυρίου φωτοφόρου Καθέδρας, τῆς μιᾶς δηλαδή, ἁγίας, καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς του Ἐκκλησίας.

Γονυπετεῖς προσκυνοῦμε τόν Τάφο, τήν Ἁγία Κάρα καί τόν Σταυρό τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τῶν Πατρέων Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε ἐνταῦθα ἐξ ἄλλης Βησθαΐδά, τῆς ἀγιοτόκου δηλονότι γῆς τῆς Ἀρκαδίας, τόν μιμητή τῶν Ἀποστόλων, Γερβάσιον τόν ἀοίδιμο τοῦ Κυρίου θεράποντα.

Χρέος ἱερό καί καθῆκον ἅγιο ἐκπληροῦμε σήμερον πρός τόν στοργικό πατέρα καί διδασκάλο, τόν ἐπί δεκαετίας πνευματικῶς γεωργήσαντα καί ἱεραποστολικῶς κλείσαντα καί πνευματικῶς τόν Ἱερόν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου ἐν Πάτραις, ὑπέρ τοῦ ὁποῖου πολλά ἐμόγησεν.

Τιμή αποδίδομε πρὸς τὸν ἀπλοῦν καὶ σεμνὸ, τὸν μαθητὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τὸν λιτό καὶ ἀσκητικὸ, τὸν γλυκὺ καὶ αὐστηρὸ, τὸν ἀκριβῆ τηρητὴν τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Ἑλληνορθόδοξων παραδόσεων, τὸν ἐμπνευσμένο, τὸν πρωτοποριακὸ καὶ ρηξικέλευθο ἀναγεννητὴ τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἁγίας λειτουργικῆς μας παραδόσεως, τὸν γενναῖο καὶ ταλαντοῦχο πνευματικὸ, ὁ ὁποῖος συνεκίνει μὲ τὴν ἀπλουστάτη παρουσία του καὶ ἐνέπνεε μὲ τὴν πυρφόρο μορφή του.

Εὐγνωμοσύνη προσφέρομε πρὸς τὸν ποικίλοις χαρίσμασι κεκοσμημένον, τὸν ὡς ἥλιον λάμπαντα καὶ τὴν γῆν τῶν Πατρῶν οὐρανῶσαντα, τὸν τὰς ψυχὰς πυρὶ τοῦ πνεύματος φλογίσαντα καὶ τὰς καρδίας τῆ δρόσῳ τῆ οὐρανίῳ δροσίσαντα, τὸν ἀνάργυρο, τὸν ἀκτῆμονα πλὴν ὅμως μέγα ἐλεήμονα, τὸν ἐπίγειον ἄγγελο καὶ θερμουργὸ λειτουργὸ τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, τὸν μύστη τοῦ Λόγου, τὸν φλογερὸ καὶ ἀσυμβίβαστο ἱεροκήρυκα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου σύνθημα ἀγωνιστικὸ ἦτο τό λόγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «τὸν γὰρ ἄρχοντα παντός λαμπτήρος λαμπρότερον εἶναι δεῖ καὶ βίον ἔχειν ἀκηλίδωτον, ὥστε πάντας πρὸς ἐκεῖνον ὄρᾶν καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ βίον τὸν οἰκεῖον χαρακτηρίζειν» (Ὁμιλία εἰς τὴν Πρὸς Τιμόθ. ΡG 62. 547)

Εὐχαριστίαν ἐκ βάθους καρδίας ἐκφράζομε πρὸς τὸν ζηλωτὴ πρεσβύτερο, τὸν ἰδρυτὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐν Ἑλλάδι, τὸν παπὰ τῆς φτωχολογίᾶς, τὸν προστάτη τῶν προσφύγων, τὸν ἐν καιροῖς δυσχειμέροις πρωτοσύγκελλο καὶ πρωτέκδικο τοῦ μεγάλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου, τὸν κατ' ἴχνος τὸν Χριστὸ ἀκολουθήσαντα, τὸν γενναῖον τῆ ψυχῆ, τὸν ἰσχυρόν τῳ φρονήματι, τὸν τῆ πίστει ἀκλόνητον, τὸν ἀνεπανάληπτο ἱεουργὸ τῶν τοῦ Θεοῦ ἱερῶν Μυστηρίων, τὸν ἰδρυτὴ τῆς Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς Πατρῶν, τῆς Σχολῆς Βιοτεχνίας καὶ Χειροτεχνίας, τῆς Σχολῆς Ἀναλφαβήτων ἐν Πάτραις, νηπιαγωγείου, παιδικῶν κατασκηνώσεων κλπ. (πρωτοποριακές κινήσεις γιὰ τὴν ἐποχὴ του), μέγαν εὐεργέτη τῆς πόλεως καὶ τῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν.

Πάντες εὐλαβῶς ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τοῦ γνησίου Ἑλληνο Ὀρθοδόξου Κληρικοῦ, «εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποῖου ἤσκει μεγίστην γοητείαν ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίς, ὥστε νὰ προσληφθῇ κατόπιν αἰτήσεώς του κατὰ τὴν θρυλικὴν ἐξόρμησιν τοῦ 1912-13, ὡς ἐθελοντὴς στρατιωτικὸς Ἱερεὺς εἰς τὴν στρατιάν τῶν Εὐζώνων. Καὶ ἠγωνίσθη πορευόμενος μετὰ τῶν ἀετοπόδων αὐτῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ἀνερχόμενος εἰς δυσπροσίτους ὄροσειράς καὶ εἰς πολυνέκρους συγκρούσεις, τρέχων πολλάκις εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του —Θείαν Μετάληψιν, ἱεράν ἐξομολόγησιν— εἰς τινὰ ἐτοιμοθάνατον εὐζώνον» (Μητροπολίτης πρῶν Ὑδρας Ἱερόθεος Τσαντίλης).

Γόνυ ψυχῆς καὶ σώματος κλίνωμεν ἐνώπιον τοῦ πεπυρωμένου θείῳ ἔρωτι ἡγιασμένου Γέροντος, διὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύουν κατὰ πάντα οἱ λόγοι τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος, ὁ ὁποῖος θέλει τὸν Ἱερέα:

α) Πατέρα,

- β) Διδάσκαλον,
- γ) Ἰατρόν, καί
- δ) Κυβερνήτην.

Ὅντως ὁ π. Γερβάσιος ἀνεδείχθη Πατήρ, ὁ ὁποῖος ἠγάπησεν ὑπερβαλλόντως τὰ τέκνα του καί ἠγωνίσθη προκειμένου νά τά προστατεύσῃ ἐκ τῶν προβατοσχήμων λύκων, τῶν αἰρετικῶν δηλαδή καί τῆς μανίας τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ.

Ὡς πατήρ ἐχρησιμοποίησε ὅλη τήν δύναμη τῆς ψυχῆς του ἐν ἀγάπῃ, αὐστηρότητι παιδαγωγικῇ καί δικαιοσύνῃ. «Ὁ Ἱερεύς βιώνει ἕνα μαρτύριο, καθ' ὅτι διὰ τῆς λειτουργικῆς προσευχῆς ὑπέρ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, βυθίζεται στόν ὠκεανό τόν ἀνθρωπίνων παθημάτων» (Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, Ὁσόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστί, σελ. 253).

Ἐπόνεσε ὁ π. Γερβάσιος καί ἐκλαυσε μέ τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων, τούς ἐστήριξε στήν ἀδυναμία καί στήν ταλαιπωρία τους, στήν ἀνεργία, στήν ἀνέχεια, ἀλλά καί χάρηκε ὀλόψυχα στήν χαρά τους. Ἄκουσε ἐπί ὤρες τίς ἀγωνίες τῶν νέων, ξενύχτησε προσευχόμενος γι' αὐτούς. Γι' αὐτό καί σήμερα τὰ ἄκγονα αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ τοῦ προσφέρουν τά ἀντίδωρα τῆς υἱικῆς τους ἀγάπης.

Τί νά εἴπωμε περί τῆς ιδιότητός του ὡς διδασκάλου τῶν ὑπό Θεοῦ ἀποκεκαλυμμένων ἀληθειῶν; Ὁ τρόπος του γλυκύς, πειστικός καί ὁ λόγος του τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν, συγκλονιστικός, ἀποφασιστικός, ἐπαναστατικός, μετάδοση φωτός καί πυρός, ἀφοῦ ἐγνώριζε πολύ καλά ὅτι ἡ πλέον οὐσιώδης ἀνάγκη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶναι ἡ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἄσπαζόμεθα σήμερον τά Λεῖψανα τοῦ σοφωτάτου πνευματικοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίησε τά ἀπαραίτητα πνευματικά ἐπιθήματα κατά περίπτωση, ὥστε καί τόν πόνο νά ἀπαλύνη καί τό τραῦμα νά ἐπουλώνη καί τήν θεραπεία νά ἐπιφέρῃ.

Καταφιλοῦμε τά ἅγια χέρια, τοῦ στιβαροῦ οἰακοστρόφου τῆς Ἱερᾶς Νηός, τήν ὁποία ὠδήγησε εἰς εὐδίους λιμένας.

Κλῆρος καί Λαός, ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ, ἐπαναλαμβάνομε ὅ,τι ἠκούσθη μυριόστομο ἐν Πάτραις, κατά τήν ὥρα τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας του, πρό πεντήκοντα ἐτῶν, ἐν τῷ Ἱερῷ καί πανσέπτῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου Ναῶ: «Ἅγιος! Ἅγιος! Ἅγιος!». Ὡς ἅγιος τιμᾶται στή συνείδηση Κλήρου καί Λαοῦ.

Ἀλήθεια ἀδελφοί μου, αὐτά δέν εἶναι τά στοιχεῖα που συνθέτουν τήν ζωή ἐνός ἀγίου; Ἡ ζέουσα πίστη δηλαδή, ἡ θυσιαστική ἀγάπη, ἡ προσευχή, ἡ βιωματική ἐμπειρία, τό ἐνάρετον, συνελόντ' εἰπεῖν, κατά πάντα τοῦ ἥθους του καί τῆς πολιτείας του; Ἀκόμη, ἡ μαρτυρία τοῦ Λαοῦ, ἀλλά καί ἡ θεοσημία, ἀφοῦ Κύριος ὁ Θεός ἠυδόκησε νά φανῇ ὁ τύπος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐντός κορμοῦ δένδρου (ὁ πρῶτος καί μοναδικός ἀχειροποίητος Σταυρός πού πανορθόδοξως προσκυνεῖται), τό ὁποῖο ἐφύτευσε ὁ μακαριστός Γέροντας στόν χῶρο τῆς παιδικῆς ἐξοχῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Πατρῶν;

Περί τῆς ἀγιότητος τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ διδασκάλου καί ὁδηγοῦ τοῦ Λαοῦ τῆς Ἀποστολικῆς πόλεως τῶν Πατρῶν μαρτυρεῖ καί ἡ δοκιμασία, πού προσετέθη ἐκ τῆς συκοφαντίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι πλανηθέντες ὑπό τοῦ διαβόλου ὠδήγησαν τόν ἀοιδίμον π. Γερβάσιον εἰς ὀδύνην τήν ὁποίαν ἐν εὐχαριστίᾳ πρὸς τόν Θεόν καί ἐν γαλήνῃ ψυχῆς διεξῆλθε. Ἀλλά πάντα ταῦτα, διά νά λάμψη περισσότερο ἡ ἀλήθεια καί νά φωτισθῇ ἔτι πλέον ἡ προσωπικότης καί τό ἔργον τοῦ ἀοιδίμου ἱεραποστολικοῦ ἀνδρός, καί νά δειχθῇ ἡ μεγάλη ἀγάπη καί τιμή τοῦ Λαοῦ πρὸς αὐτόν. Ἐξ ἄλλου «ὁ γευθείς πνεύματος Χριστοῦ δέν δύναται νά ἀποφύγῃ τήν συνάντησιν μετά τοῦ ὠκεανοῦ τῶν θλίψεων καί τῶν δυστυχιῶν. Οὗτος συμμετέχει εἰς τήν προσευχήν τοῦ Κυρίου, ὅστις ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τό 'ὑπόδειγμα' (Ἰω. ιγ' 15)» (Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, Ὁψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστί, σελ. 367).

Ὁ π. Γερβάσιος ὑπῆρξε διωκόμενος ἐκ τῆς νηπιακῆς αὐτοῦ ἡλικίας, πρῶτον ὑπό τῆς δυστρόπου μητριᾶς του. Διώκεται ἀκόμη ἀπό τήν πτωχεία, τήν στέρση, τήν γυμνότητα. Διατρέχει πεζοπορῶν τήν ἀπόσταση ἀπό τήν Γορτυνία ἕως τήν Μονή Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας, ὅπου στό ἐκεῖ Σχολαρχεῖο διαπρέπει ὡς μαθητής, καί διά τοῦτο φθονεῖται, συκοφαντεῖται δεινῶς καί διώκεται. Δεδιωγμένος φθάνει στήν Μονή Γηροκομείου Πατρῶν, προστατευόμενος ὑπό τοῦ συντοπίτου του λαμπροῦ ἱεράρχου Ἱεροθέου (τοῦ Μητροπούλου). Ἀλλά καί αὐτός φεύγει γιά τόν οὐρανό ἐνωρίς πρὸς μεγίστην ὀδύνην τοῦ νεαροῦ τότε Γεωργίου (Ἔτσι ἦτο τό κατά κόσμον ὄνομά του). Ὄταν ἀργότερα, Ἱερομόναχος πλέον, ὁ π. Γερβάσιος τοποθετεῖται Ἰγούμενος τῆς ἰδίας Μονῆς, ἐπιχειρεῖται ὑπό τῶν «παλαιοκαλογήρων» δολοφονική ἀπόπειρα ἐναντίον του καί ἀναγκάζεται νά κατέλθῃ καί αὐτοῦ τοῦ θρόνου, γιά νά φθάσῃ στά Προσφυγικά τῶν Πατρῶν, στόν τόπο τῶν διωγμένων μαρτυρικῶν ἀδελφῶν μας ἀπό τά Μικρασιατικά παράλια, ὥστε νά γίνῃ γι' αὐτούς, ἀλλά καί γιά ὅλους τούς Πατρινοῦς, ὁ λατρεμένος «Παπούλης».

Δέν εἶναι τῆς παρούσης νά ἀναφέρωμε ἄλλα στοιχεῖα, τά ὁποῖα συνθέτουν τήν ὀλοφώτεινη προσωπικότητα τοῦ π. Γερβασίου καί τά ὁποῖα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θά ἴδουν τῆς δημοσιότητος τό φῶς.

Θα περιορισθῶ μόνον σέ δύο περιστατικά, τά ὁποῖα μαρτυροῦν περί τῆς ἀγιότητος τοῦ ἀοιδίμου πατρός.

1. Ἦτο μεσημέρι καί ὁ Γέροντας εὐλόγησε τήν τράπεζα στήν κατασκήνωσιν.

Τήν ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ Παπούλης πετάχθηκε ἀναστατωμένος καί ἀναφώνησε: «Μιά ψυχή χάνεται!». Χωρίς νά πῆ σέ κανένα τίποτε ἄλλο, ἔφυγε βιαστικά, ἔτσι ὅπως ἦτο μέ τό ἀντερί καί τόν σκοῦφο του, καί μετέβη μέ τά πόδια σέ κάποιον σπίτι στήν περιοχή τῶν Μποζαϊτίκων, ὅπου διέμενε ἀνάπηρη κοπέλα.

Ὄταν εἰσῆλθε, βρέθηκε μπροστά σέ σκηνή συγκλονιστική. Ἡ ἀσθενής ἐπιχειροῦσε νά κόψῃ τίς φλέβες τῶν χεριῶν της, προκειμένου νά θέσῃ τέρμα στή ζωή της. Τῆς λέγει ὁ π. Γερβάσιος: «Τί σοῦ ἔκανα παιδάκι μου καί μέ ἔφερες, γέρο ἄνθρωπο,

μέσα στο μεσημέρι ἐδῶ κάτω; Ἔχεις τό φωτοστέφανο στό κεφάλι σου καί πᾶς νά τά χάσης ὅλα;»

Τότε κατενόησε ἡ ἀσθενής τό λάθος της καί μέ δάκρυα στά μάτια ζήτησε συγγνώμη ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τόν Γέροντα. Ἐπέστρεψε χαρούμενος στήν κατασκήνωση καί εἶπε: «Δόξα τῷ Θεῷ! Μιά ψυχή σώθηκε!».

2. Ἦταν παραμονή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '70. Στήν κατασκήνωση τῶν κοριτσιῶν στά Συχαινά ἀρχηγός ἦταν ἡ ἀείμνηστη Αἰκατερίνη Ἀνδρικοπούλου. Παρά τίς προσπάθειες τῶν ὑπευθύνων, δέν βρισκόταν ἱερέας νά λειτουργήσει γιά τά παιδιά τήν ἐπόμενη ἡμέρα, πού ἦταν μεγάλη ἑορτή. Οὔτε γιά πρόσφορο ἐφρόντισαν. Ἐξάλλου, τί νά τό ἔκαναν; Στενοχωρημένες ἔπεσαν γιά ὕπνο, ἀφοῦ προσκύνησαν γεμάτες παράπονο τόν τάφο τοῦ Γέροντα. Τό πρωί τούς ξύπνησε ὁ κτύπος τῆς καμπάνας τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Πετάχτηκαν ξαφνιασμένες. Ποιός χτυπᾷ τήν καμπάνα; Ἔσπευσαν στήν Ἐκκλησία, ὅπου ἔκπληκτες βλέπουν τόν ἐνάρετο ἀείμνηστο ἱερέα, π. Νικόλαο Κογιώνη, νά στέκεται ἐκεῖ καί νά περιμένῃ. «Πάτερ ποιός σᾶς εἶπε νά ἔλθετε σήμερα νά λειτουργήσετε, ἀλλά καί ποιός σᾶς ἄνοιξε τήν κλειδωμένη πόρτα τῆς Κατασκήνωσης;» «Ὁ Παπούλης, ὁ π. Γερβάσιος, ἐμφανίστηκε σέ μένα καί μέ κάλεσε νά λειτουργήσω γιά τά παιδιά του. Ὁ ἴδιος μου ἄνοιξε τήν πόρτα», ἀποκρίθηκε ὁ π. Νικόλαος. «Πάτερ, δέν ἔχουμε πρόσφορο», εἶπαν τό ἴδιο ἀπορημένες. «Θά φροντίση καί γι' αὐτό ὁ Παπούλης», εἶπε καί πάλι ὁ εὐλαβέστατος ἱερεύς. Καί πράγματι. Μιά γυναίκα κατηφορίζει ἀπό τήν πύλη πρὸς τήν Ἐκκλησία, κρατῶντας σέ καθαρή πετσέτα τό πρόσφορό της. «Κυρία μου, ποῦ ἔμαθες ὅτι ἔχουμε Ἐκκλησιασμό καί πῶς ἦρθες τόσο πρωί;», τήν ρώτησαν. «Ξεκίνησα νά πάω τό πρόσφορό μου, πρωί-πρωί στόν Ἅγιο Νικόλαο τῶν Συχαινῶν γιά νά προλάβω τήν Προσκομιδή. Ἀλλά στόν δρόμο ἕνας γέροντας παπᾶς μέ σταμάτησε καί μοῦ εἶπε: “Κόρη μου, ποῦ πᾶς; Στόν Ἅγιο Νικόλαο ἔχει ὁ παπᾶς πρόσφορα. Νά τό πᾶς στήν Κατασκήνωση, γιά νά λειτουργήσουν”, μοῦ εἶπε καί ἐξαφανίστηκε. Ἔτσι ἦλθα». «Ποιός ἦταν ὁ παπᾶς;» Ἡ ἀπάντηση εἶναι φανερή.

Ἐπιτελοῦμε σήμερον ἀκόμη χρέος ἱερό καί πρὸς τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ὑδρας Ἱερόθεο τόν Πατρέα, πνευματικό τέκνο καί ἀνάστημα τοῦ π. Γερβασίου, ὁ ὁποῖος πρὸ τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς του, πολλάκις παρεκάλεσε τήν ἐλαχιστότητά μας διά τήν ἀνακομιδή τῶν λειψάνων «τοῦ αἰοιδίμου καί ἐν ἁγίοις ἀναπαυομένου», ὡς ἔλεγε χαρακτηριστικά, π. Γερβασίου.

Μάλιστα, μέχρι θαυμαστῆς λεπτομερείας, ἔδωσε ὁδηγίας περὶ τοῦ πρακτέου, ἅμα τῇ συμπληρώσει πενήντα ἐτῶν ἀπό τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Γέροντος καί Διδασκάλου τῶν Πατρῶν.

Δέος συνέχει τήν καρδιά μου, ὅταν ἀναμιμνήσκωμαι τῶν λόγων τοῦ μακαριστοῦ καί λαμπροῦ, τοῦ πολυεδρικοῦ ἀδάμαντος, Μητροπολίτου Ὑδρας Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος τήν τελευταίαν φορά τῆς συναντήσεώς μας, μοῦ εἶπε χαρακτηριστικά:

«Εἶναι ἐπιθυμία τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Γερβασίου νά γίνῃ ἡ ἀνακομιδή τῶν Λειψάνων του, ὑπό συντοπίτου τοῦ Ἀρχιερέως».

Εἶμαι δέ ἐξόχως συγκλονισμένος, διότι κατά τρόπον παράδοξο, οἱ ἐργασθέντες κατά τήν προεργασία διά τά τῆς ἀνακομιδῆς τεχνίτες, ἀκόμη καί ὁ βοηθός των, ἔλκουν τήν καταγωγήν των ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπ' ὅπου καί ὁ μακαριστός π. Γερβάσιος.

Ἀκόμη χρέος ἐπιτελοῦμε ἕναντι τοῦ μακαρία τῆ λήξει γενομένου, ἱεράρχου Μαντινείας καί Κυνουρίας Θεοκλήτου, του χειροτονήσαντος ἡμᾶς Διάκονον καί Πρεσβύτερον, ὅστις μέ συμμαρτυρίαν τοῦ π. Γερβασίου εἰσηλθεν εἰς τάς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, καί ὁ ὁποῖος ἔχων ἐπί τοῦ Γραφείου του τήν φωτογραφία τοῦ μακαρίου Γερβασίου καί τήν εἰκόνα τοῦ θαυμαστῶς ἐντός τοῦ κορμοῦ τοῦ πεύκου φανέντος τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὑπεδείκνυε ὁδόν ἀρίστη, ἐκείνη τήν ὁποίαν ἐβάδισε ὁ τοῦ Θεοῦ θεράπων κλεινός Γερβάσιος.

Πρό πάντων δέ καθῆκον ὀφειλόμενον πρός τόν Πατραϊκό Λαό, καί μάλιστα πρός τά πνευματικά τέκνα του Γέροντος, τῶν ὁποίων πόθος διακαῆς ἔκαιε τά ἐσώτατά τῆς καρδίας των, ὅπως πραγματοποιηθῆ ἡ ἀνακομιδή τῶν Λειψάνων τοῦ πολυσεβάστου καί ὡς ἀγίου ὑπ' αὐτῶν τιμωμένου διδασκάλου των, καί ἀξιωθοῦν νά ἀσπασθοῦν τά ἱερά ὀστέα του, τά ὁποῖα ἡγιάσθησαν ἐκ τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί σωματικῶν ἀγώνων του ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἀοίδιμε Γέροντα, τήν ἡμέρα τῆς ἐξόδου σου ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, τά πνευματικά σου τέκνα «ἔπιπτον προσκυνητῶς πρό τοῦ σκηνώματός σου, ἔχοντος ἐστολισμένον τό πρόσωπον διά τήν τελικήν πορείαν. Ἦσπάζοντο χεῖρας καί πόδας, κλαίοντες καί ζητοῦντες τήν πολυπόθητον εὐχήν σου» (Μητροπ. Ὑδρας Ἱερόθεος).

Σήμερον πλῆθος τῶν ἐκγόνων σου, Κλήρος καί Λαός, προσπίπτουσι καί πάλιν προσκυνητῶς πρό τῶν ἱερῶν Λειψάνων σου, καί ραίνουν μέ δάκρυα καί μύρα καί ρόδα τά ἡγιασμένα ὀστέα σου, καί λιτανεύοντες αὐτά ἐπί τῶν ὤμων ὡς θησαυρόν πολύτιμο καί ἀειλαμπῆ, ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει ἰκετεύουσί σε:

«Ὡς παρρησίαν ἔχων πρός Θεόν, ἰκέτευε Χριστόν τόν ἀγαθόν, καί ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβείαις τῶν κινδύνων καί περιστάσεων φύλαττε, ἱερώτατε πατήρ ἡμῶν Γερβάσιε.

Δεήθητι ὑπέρ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ φιλοθέου καί φιλαγίου Λαοῦ, ὑπέρ τῶν ἀρνίων σου τῶν ἡγαπημένων, ὡς χαρακτηριστικά ἀποκαλοῦσες τά παιδιά καί τούς νέους».

Ἡμεῖς πάντες τόν Θεόν δοξάζοντες τόν σέ δοξάσαντα, χρεωστικῶς ὕμνους ἐκ καρδίας πλέκομεν καί προσφέρομέν σοι, τῷ ἀοιδίμῳ καί γεραρῷ, διδασκάλῳ καί πατρί:

«Χαίροις Ἀρκαδίας θεῖος βλαστός, χαίροις Ἐκκλησίας ἱερώτατος θησαυρός, χαίροις τῶν Πατρῶν διδάσκαλος ὁ θεῖος, Γερβάσιε θεόφρον σκέπε τά τέκνα σου».

Πηγή: i-m-patron.gr